

BAKA ISTVÁN (ALKOTÓK)

LEJEGYEZTE: HONTI KATALIN

– Hogy öregesen komoly vagyok-e? Nem tudom. Ezen még nem gondolkodtam. Tény, hogy nincsen vidám költészet, a költő maga lehet vidám, de a versek általában, s ezt idézőjelben mondom, az élet nagy kérdéseivel foglalkoznak. Amelyek, ha csak nem groteszk szemlélettel nézi az ember – a groteszk maga is komoly, csak humorosnak látszik –, véresen komolyak. Az is lehet, hogy érzékenyebb vagyok másoknál, bár én azt hiszem, hogy az emberek többségében elsősorban a problémák élnek. Az örömök pillanatnyiak, hiszen nem is tudna az ember dolgozni, élni, ha állandóan örömmámorban úszna. Ha nem lenne számára semmi megoldandó dolog. Persze, az is lehetséges, mivel verset írok – és ehhez egyfajta lelki alkatom alakult ki –, a többi embernél érzékenyebben élek át bizonyos dolgokat. Azt, hogy egyre magányosabbak leszünk, hogy ki vagyunk szolgáltatva, nem is annyira irracionális erőknak, hanem olyanoknak, amelyeket egy szóval bürokráciának lehet nevezni.

– Jó -e nekem ez a magatartásforma? Ez van. Félre ne értsen, az nem igaz, hogy én teljesen megkeseredett lennék. Szeretem az életet, és ez a verseim képeiből biztosan kiolvasható. Nem vagyok optimista, de pesszimista sem. Egyszerűen csak kételkedem.

– Ezt a kérdést hagyjuk. Nincsenek nekem követőim. Tiltakozom ellene, és azok a fiatalok, akik a baráti körömhöz tartoznak, éppen így tiltakoznának. Nem is akarom, hogy ilyesmit bárki valaha is elismerjen. Szegeden élek, és él itt néhány, nálam fiatalabb, nagyon tehetséges költő is. Természetesen adódik a következtetés: kitől tanulhatnának, mint tőlem. Jó lenne az ilyen irodalmi skatulyákat eldobni a fenébe. Nincs semmi értelme.

– Az első kötet megjelenése táján jöttem rá arra, hogy azt a fajta versírási módszert, amelyet régebben követtem, el kell vetnem. Így nem tudok tovább írni. Ugyanis meglehetősen lekerekített verseket írtam. Négy-öt versszakban – a magam számára legalábbis – egységes világképet próbáltam adni. Hangsúlyozom: a magam számára. Azóta valahogy sok minden bonyolultabbá vált. Nem egyszerűen arról van szó, hogy meguntam egy stílust.

- Nem panaszkodhatom, sokkal több a lehetőségem, mint amennyit írok. Nem is tudom kihasználni a lehetőségeimet. Úgy érzem, amit az ember 30 éves korára az irodalomban elérhet, én elérttem. Bár nem törekszem arra, hogy bármilyen úgynevezett pozícióhoz jussak. Egyszerűen szeretnék élni, mint bárki, s azt megírni, amit mindannyian átélünk.

(Kiegészítés a ***Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések*** című kötethez)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)